มาจนถึงขนาดนี้แล้ว สร้อยต้องทำอะไรซักอย่าง คือทำใจอยู่กับมันให้ได้ แล้วค่อยหาทางแก้ไข เมื่อพร้อมและกล้าแข็งกว่านี้...
“กินข้าวกินปลากันได้แล้ว...ร้องห่มร้องไห้กันอยู่ได้”
“ค่ำมืดกันแล้ว...จะได้พักผ่อนกันมั่ง...ข้าจะกลับบ้านมั่ง โว้ย”
แล้วลุงไหงก็เข้ามาลากเอาตัวน้องสร้อยที่กอดกันกลมร้องไห้อยู่กับพี่ปลาให้แยกออกมาและลากเข้าไปในครัวเป็นสัญญาณว่าให้จัดการตั้งสำรับมื้อเย็น
น่าจะเป็นมื้อค่ำชะมากกว่า ตั้งแต่มาอยู่กับลุงไหง สร้อยก็ต้องช่วยลุงไหงในการเตรียมกับข้าวกับปลา โดยการเป็นลูกมือลุงไหงในการเข้าครัว
ลุงไหงที่ผอมเกร็ง หน้าตาเป็นๆ โบราณๆ หนวดเคราหรอม แบบชาวสวนชาวนา แต่ฝีมืองานครัวไม่เบา ทั้งผัดทั้งแกง
น้ำพริกกะปิปักษ์ใต้ของลุงไหงเป็นที่ชื่นชอบของพี่ปลา รวมทั้งแกงเหลือง แกงคั่วก็ไม่เบา
ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เป็นผลพลวงจากการเป็นลูกเรือประมงตั้งแต่เป็นวัยรุ่นมายาวนานเป็นสิบๆ ปีและหน้าที่หลักในเรือก็เป็นลูกมือไต้ก๋งในการทำครัว
จึงได้วิชาการครัวติดตัวมามากมาย ถูกปากถูกใจพี่ปลารวมทั้งน้องสร้อย ชดเชยกับความดุ ความเฮี้ยบของลุงไหง
จากคุณหนูที่ไม่เคยรู้เรื่องงานครัวก็มาได้เคล็ดวิชาเล็กๆ น้อยๆ น้องสร้อยรู้สึกสนุกกับการทำครัว เพลิดเพลินไปกับการหั่น การผัด การควงตะหลิว
การเข้ามาเป็นลูกมือให้ลุงไหงทำให้สัมพันธภาพของทั้งสองดีขึ้นเป็นลำดับ ความเข้มงวดค่อยผ่อนลงมาบ้างจากที่ต้องควบคุมเฝ้า ดู อย่างใกล้ชิดแบบเกาะติด
ก็ผ่อนลงและลุงไหงก็ได้กลับบ้านบ้างเมื่อพี่ปลามาอยู่ด้วย
อาหารมื้อนี้พี่ปลาเตรียมมาปลอบใจน้องสร้อยที่เศร้าสร้อยจากการที่ถูกตามจับตัวกลับมา
สร้อยจำได้ดีว่าเป็นอาหารมื้อที่ถูกปากมากที่สุด...พี่ปลามีความเป็นผู้หญิงสูง รู้จักสังเกตและรู้จักเอาใจคนข้างเคียง
มิน่าเธอจึงสามารถที่จะได้รับความไว้วางใจจากนายหัว ในหลายๆ เรื่อง รวมทั้งการดูแลน้องสร้อย
หลังอาหารมื้อค่ำผ่านไปพี่ปลาก็เข้านอนอย่างอ่อนล้า หลังจากจากสร้อยออกจากบ้านไปเกือบหนึ่งสัปดาห์เต็ม ทั้งๆ ที่อยากรู้อยากฟังพี่ปลาเล่าถึงห้วงที่พี่ปลาออกไป
แต่เพียงเห็นท่าทางความเหนื่อยอ่อนก็สงสารและพยายามช่วยเก็บกวาดดูแลเสื้อผ้าให้พี่ปลา หัวยังไม่ถึงหมอนพี่ปลาก็หลับลึกด้วยความอ่อนล้า
ขณะที่สร้อยนอนพลิกตัวไปมาหลับๆ ตื่นๆ จากความพะวงต่อสิ่งที่ลุงไหงได้บอกไว้ว่าให้เตรียมตัวที่จะไปทำงานให้นายหัว...งานอะไร??  สร้อยเคยถามพี่ปลา
คำตอบจากพี่ปลาก็เกริ่นเพียงแต่ว่าทำงานของเพศหญิงและพี่ปลาจะแนะนำให้เอง

สายมากแล้วจนใกล้เที่ยงพี่ปลาจึงตื่นขึ้นมา...แสงแดดลอดมู่ลี่หน้าต่างส่องลงมาที่ใบหน้าพี่ปลา...พี่ปลามองหาไม่เห็นน้องสร้อยก็ลุกจากเตียงเดินไปตามเสียงที่ห้องน้ำ
ก็เห็นน้องสร้อยนั่งซักผ้าชุดของพี่ปลาที่กองไว้รอซักเมื่อคืน ด้วยท่าทางที่เก้งก้าง แต่ด้วยความตั้งใจ
อย่างขะมักเขม้น  จนพี่ปลาเห็นแล้วต้องสาย่หน้าและถอนใจด้วยความสังเวชและสงสารในชะตากรรมของน้องสร้อย
เธอนั่งลงข้างหลังน้องสร้อยและกอดอย่างทะนุถนอม พร้อมกับนั่งลงซักผ้าที่เหลืออยู่และบอกให้น้องสร้อยไปเตรียมอาหารกลางวัน
เพื่อจะได้รีบรับประทานกันเพราะน้องสร้อยทำงานตั้งแต่เช้าตื่นขึ้นมา ยังไม่ได้กินอาหารเช้าด้วยความห่วงและสงสารพี่ปลาที่อ่อนล้าหลับลึกรวดเดียวเช้าเลย
ขณะที่น้องสร้อยก็หลับๆ ตื่นๆ และคอยหมผ้าให้พี่ปลาที่มักพลิกตัวไปมาจนผ้าห่มไม่ค่อยได้อยู่กับร่างกายเกรงว่าจะไม่สบายเนื่องจากอากาศที่ค่อนข้างเย็นในยามดึก
พี่ปลานอนละเมอบ่อยๆ สร้อยจับความได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่มีอยู่ละเมอที่สร้อยจำได้แม่นว่าพี่ปลาละเมอเอ่ยถึงสร้อยว่า
“...นายหัวอย่าทำให้น้องหนูช้ำนะ...เปิดชิงนะ!!! น้องหนูยังเด็กนะ...บอกเสี่ยเขาด้วย...เป็นอะไรไปหนูไม่ยอมด้วยนะ...”
ตอนหนึ่งของการรับประทานอาหารมื้อกลางวัน สร้อยเล่าให้พี่ปลาฟังว่าเมื่อคืนที่ผ่านมาพี่ปลานอนหลับเหมือนคนตายเลย พร้อมกับเล่าให้ฟังถึงคำละเมอของพี่ปลา
เรื่องเกี่ยวกับสร้อยนั้น พี่ปลาถึงกับอึ้งไปและย้ำถามถึงถ้อยคำที่ละเมอนั้น เมื่อสร้อยเล่าให้ฟัง เธอถอนหายใจและพูดกับสร้อยว่า
เป็นคำพูดที่พี่ปลาพูดกับนายหัวเมื่อวานนี้เอง แสดงว่า เป็นเรื่องที่พี่ปลาให้ความสำคัญมากทีเดียวจนเก็บมาละเมอ ต้องสำคัญ...สำคัญมาก
เธอดึงสร้อยเข้ามากอดและพูดว่าสร้อยต้องเข้มแข็งและทำใจนะ...พี่จะพยายามช่วยเธอ...อีกตั้งอาทิตย์...เธอเน้นอย่างใจลอยว่าอีกตั้งอาทิตย์
เหมือนจะรู้สึกตัวเธอเปลี่ยนเรื่องมาชวนสร้อยกินอาหารเที่ยงกันอย่างเอร็ดอร่อย พร้อมกับไปนำเอาหมูแผ่น หมูตั้ง ที่เธอซื้อมาฝากสร้อย
เพราะรู้ว่าเป็นของโปรดของสร้อย รวมทั้งโชว์เป็ดรมควันที่น่ารับประทาน เธอบอกว่าซื้อมาจากฟากโน้น...หมายถึงทางมาเลย์ ที่เธอข้ามไปเมื่อไปทำงานสัปดาห์ที่ผ่านมา

เธอเล่าว่าไปครั้งนั้นไปกับนายหัวและกลุ่มเพื่อนนายหัว มีเพื่อนของพี่ปลาหรือต้องเรียกว่าเด็กของนายหัวอีกสองคนตามไปด้วยเพื่อรับแขกเพื่อนของนายหัว
ซึ่งที่จริงเป็นลูกค้าของนายหัวนั่นเอง อีกสามคนซึ่งล้วนเป็นเศรษฐี นักธุรกิจ ทั้งของไทยและมาเลย์ ในสองวันแรก
ทั้งกลุ่มเดินทางพูดคุยธุรกิจกันในหลายจังหวัดและเดินทางเข้าไปในมาเลย์อีกสี่วันไปที่ลันตู
พี่ปลาได้เล่าถึงงานที่ทำว่า นายหัวให้ไปดูแลเพื่อนนายหัวเป็นการดูแลตัวต่อตัว พี่ปลาได้เล่าถึงการทำงานว่า
เป็นการทำงานแทนแม่บ้านของเพื่อนนายหัว...นั่นคือการขายตัวนั่นเอง สร้อยแม้จะพอรู้อยู่แล้วว่าชะตาชีวิตของเธอจะต้องผกผันมาในเส้นทางดังว่า
เมื่อถูกนำออกมาจากบ้าน แต่ก็อดตกใจและกังวลใจไม่ได้ ด้วยความไม่ประสีประสามาก่อน พูดประสาชาวบ้านว่าไม่ใช่เด็กใจแตกมาก่อน
“ทำอย่างไรดีพี่ปลา?”  เป็นคำพูดที่สร้อยตัดพ้อแกมปรึกษาพี่ปลาที่เป็นทั้งพี่และพี่เลี้ยงที่นับวันความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยิ่งผูกพันต่อกันมากขึ้นๆ
พี่ปลาถอนหายใจและหยุดการรับประทานอาหารวางช้อนและหันหน้ามายังสร้อยพร้อมกับจับไหล่กำและพูดว่า พี่ได้พูดกับนายหัว
ขอร้องให้เลือกคนที่จะให้สร้อยไปด้วย ซึ่งพี่เข้าใจดีว่าการเปิดชิงนั้นเป็นอย่างไร...พี่ผ่านมาก่อน...พี่เข้าใจดี...พี่พยายามขอร้องนายหัว
พี่อ้อนจนนายหัวใจอ่อนและรับปากพี่ว่าจะเลือกแขกให้สร้อยที่นิสัยดีๆ และนายหัวชะลอการทำงานของสร้อยไปเป็นอาทิตย์หน้า
พี่ว่าอีกหนึ่งอาทิตย์พี่จะค่อยๆ แนะนำและสอนสร้อย ให้สร้อยสามารถที่จะทำงานให้นายหัวได้ ไหนๆ ก็มาจนถึงขนาดนี้แล้ว สร้อยต้องทำอะไรซักอย่าง
คือทำใจอยู่กับมันให้ได้แล้วค่อยหาทางแก้ไข เมื่อเราพร้อมและกล้าแข็งกว่านี้...พี่ปลาพูดไปพร้อมกับเริ่มมีน้ำตาคลอ
คงจะสะทกสะท้อนในชีวิตทั้งของตัวเองและของน้องสร้อย ผู้ที่ต้องมามีชะตาชีวิต ตกระกำลำบาก ที่คาดไม่ถึง
แต่ตราบใดที่ยังมีลมหายใจก็ต้องต่อสู้ต่อไป เธอปลอบใจสร้อยและตัวเองไปด้วย
พี่ปลาจะบอกเล่าอะไรกับน้องสร้อย โปรดติดตามต่อไป....

.....

เรื่อง : น.พ. วีระ สุรเศรณีวงศ์